

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupeného JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou, se sídlem Hilleho 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2007, č. j. OAM - 1021/VL - 10 - 12 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2007, č. j. 56 Az 26/2007 - 23,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Janě Kuřátkové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5712 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť tvrdí, že krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil právní otázku azylové relevance stěžovatelem uváděných důvodů z hlediska ustanovení § 2 odst. 7 a § 12 zákona o azylu. Stěžovatel namítá, že krajský soud ve svém odůvodnění operuje zprávou Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, z níž vyplývá skutečnost, že vláda země stěžovatelova původu podniká kroky v boji proti terorismu. Stěžovatel ovšem poukazuje na to, že v konkrétních projevech

životu občanů však tyto kroky nejsou příliš pozorovatelné, neboť vládní nařízení se nepromítají v práci policistů zcela. Stěžovatel namítá, že byl skupinou teroristů pronásledován za provozování živnosti, která je v rozporu s islámskými zvyklostmi, avšak její provozování je zcela zjevně oprávněno z pohledu základního lidského práva na volbu povolání. Je proto podle stěžovatele zřejmé, že byl pronásledován pro svou nepřislušnost k ortodoxnímu islámskému vyznání. Nesouhlasí dále se závěrem soudu, že z jedné návštěvy policie, která nebyla úspěšná, nelze vyvozovat, že by ochrana státu byla v jeho případě neefektivní. Konečně pak nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že skupina lidí svědčících proti pachatelům trestné činnosti není sociální skupinou. Stěžovatel namítá, že skupina islámských teroristů je zcela jednoznačně identifikovatelnou množinou osob, tudíž i osoby, které jsou vůči nim v opozici, jsou rovněž určitou sociální skupinou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení výše nastíněné otázky výkladu ustanovení §

2 odst. 7 ve spojení s § 12 zákon o azylu. K argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou azylové relevance stěžovatelem udávaného pronásledování soukromými osobami se zabýval obsírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je třeba zejména jmenovat rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zejména je možné odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, který konstatoval, že je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, (dnes § 2 odst. 7 zákona o azylu) ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt.

Co se týče efektivity zásahu státní moci proti ústrkům ze strany soukromých osob, Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry učiněné např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 - 68, z něhož vyplývá, že tvrzení o zkorumpovanosti a neschopnosti policie ochránit žadatele o azyl před soukromými osobami páchajícími bezpráví nemůže jako azylový důvod obstát, pokud se žadatel o azyl nepokusil obrátit se svými potížemi na nadřízený orgán.

Pokud jde o argumentaci sociální skupinou, Nejvyšší správní soud poukazuje zejména na rozsudek ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Azs 80/2006 - 64, v němž konstatoval, že hovoří-li dosavadní judikatura o sociální skupině ve smyslu legální definice uprchlíka jako o skupině osob „*podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů*“ (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1997, č. j. 6 A 516/95 - 26), či jako o skupině osob, *kteřá se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60), resp. hovoří o „*určitelném sociálním útvaru*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48), míní tím kritéria **sociologicky relevantní**, kritéria, která jsou schopna určit skupinu osob jako sociální útvar s jeho sociologicky popsatelnými funkčními vnitřními i vnějšími vazbami.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima

facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením ze dne 26. 11. 2007, č. j. 56 Az 26/2007 - 41, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Jana Kuřátková. Té Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 4200 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů (dva úkony právní služby po 300 Kč). Celkovou odměnu zvýšil podle § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, již je ustanovená zástupkyně plátcem (912 Kč).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu